

husholdningsselskabet om et Samarbejde paa visse Omraader. Men Landhusholdningsselskabet stillede sig stejlt afvisende, det vilde ikke være med. Dette Selskab synes at være for fornemt til at ville arbejde sammen med Husmændene. Jeg endte saa med at udtale følgende: „Jeg vil henstille til den højtærede Minister; om han ikke kunde foranledige, at et saadant Samarbejde mellem disse 3 Landbrugsorganisationer kan finde Sted; og jeg vil i saa Fald haabe, at han maa være lige saa heldig her, som han var, da han samlede alt Danmarks Fjerkræ i een Forening.“ Det er ikke et Krav om, at disse Foreninger skulle sammensmeltes til een Forening; det ved jeg meget godt er umuligt, og det er der sikkert heller ingen Grund til, at de skulle. Disse Foreninger kunne hver have deres særlige Opgave at røgte, og det skulle de have Lov til i Fremtiden, men der er flere Opgaver, hvor det vilde være heldigt, om Husmændene kunde komme til at arbejde sammen med de andre, hvad Husmændene ogsaa have anerkendt.

Til Slutning skal jeg blot sige et Par Ord til den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) angaaende de Bemærkninger, han gjorde om de Udtalelser, jeg har fremsat om Ukrudtets Bekæmpelse. Den ærede Ordfører siger, at en Tvangslovgivning, der vedrører Ukrudtet, kan han ikke gaa med til, den vil han anse for uheldig. Jeg vil dertil sige, at Lovgivningen i det hele jo er en Tvang at lægge paa Befolkningen, og vi have indenfor Landbruget forskellige Tvangsforanstaltninger i Forvejen. Hvad siger den ærede Ordfører for Eksempel om alle de Tvangsforanstaltninger, der i denne Tid iværksættes overfor mange Mennesker vedrørende Mund- og Klovesygen. Der maa den enkelte underkaste sig en vis Tvang, det er nødvendigt, det ligger i hele Samfundets Interesse. Men ligesaa nødvendigt kan det være, at den enkelte skødesløse Landbruger bliver underkastet en vis Tvang, hvor der er Tale om at bekæmpe den Slags Ukrudt, som ikke alene kan forurene hans egen Mark, men som ogsaa i høj Grad kan komme til at forurene Naboens Mark. Sidste Sommer færdedes jeg lidt ovre i Midtjylland, i Omegnen af Viborg, ude ved Moesgaard, og der var der en Landbruger, der viste mig en Mark med vild Gulerod, som voksede der i store Mængder. Han fortalte mig, at det var en Ukrudtsplante, som man ikke havde kendt før der paa Eggen, men den var kommen ind ved, at en Nabo havde købt noget daarligt Græs- og Klø-

verfrø, og saa havde han saaet denne Ukrudtsplante, den vilde Gulerod, som sætter Frø i overordentlig stort Tal, som, fordi det er let, føres omkring af Vinden, hvorved en saadan Ukrudtsplante kan brede sig fra den ene Mark til den anden og saaledes blive almindelig paa en Egn, hvor den ikke før var kendt. Det vilde sikkert have været heldigt, om der var blevet truffet Foranstaltninger til at forebygge dette; der kan paaføres en Egn store Tab derved, at man nu faar en Ukrudtsplante mere at trækkes med, end man havde i Forvejen. Den Betragtning, at man ikke ad Lovgivningsvejen skulde kunne gøre noget, er urigtig, thi det viser dog Lovgivningen i andre Lande, hvor man, som jeg nævnede i Gaar, netop har indført Lovgivningsbestemmelser, hvorved man vil forhindre Ukrudtets Udbredelse.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen):

Jeg ønsker straks at bemærke, at naar jeg i Gaar brugte den Vending, at det ærede Medlem ikke syntes at gide stille Ændringsforslag vedrørende Bommene, var det begrundet i den Omstændighed, at det ærede Medlem nu i 6 Aar i Træk har gjort dette Spørgsmaal til Genstand for Samraad uden at stille Ændringsforslag, medens han paa andre Omraader er ivrig nok til at stille Ændringsforslag. Det var det, som foranledigede mig til at fremsætte denne Bemærkning, at her gider det ærede Medlem ikke stille Ændringsforslag. Naa, det kan jo være, at det skulde have været sagt lidt smukkere, det er muligt, men det maa nu staa ved sit Værd. Det ærede Medlem har altsaa ikke — skulle vi sige — været oplagt til at stille Ændringsforslag om Bommens Fjernelse. Jeg sagde i Fjor i Finansudvalget, at nu var Forholdet lagt til Rette, nu kunde Spørgsmaalet tages op, og hvis Folketingets Finansudvalg positivt tilkendegav mig, at det ønskede et Forslag i saa Henseende, skulde jeg stille Forslaget. Det havde da været det ærede Medlems naturlige Pligt og Skyldighed at arbejde for, at der i Finansudvalget var blevet Tilslutning til Tanken, og at der var kommet Besked til mig om, at nu var man rede til at tage imod et Forslag. Saaledes tror jeg, at denne Sag skal løses. Jeg skal vide, at dette Forslag kan blive vedtaget, jeg vil ikke have det her ned i Tinget og risikere at faa det forkastet. Tiden var inde i Fjor, og jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at hvis man da ikke benyttede Tid og Lejlighed, vilde der rimeligvis hen-